

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 113.168 van 3 december 2002
in de zaken A. 49.530/XII-1285.
A. 49.531/XII-1286.**

In zake : 1. Freddy VERMOTE,
 2. Antoon MEYFROIDT,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat W. Lens,
 kantoor houdende te Tienen,
 Grote Markt 9

tegen :

de INTERCOMMUNALE VERENIGING VOOR
VUILVERWIJDERING EN -VERWERKING VOOR IZEGEM
EN OMMELAND (IVIO),
die woonplaats kiest bij
advocaten A. en C. Gits,
kantoor houdende te Kortrijk,
President Kennedypark 8 B.

DE RAAD VAN STATE, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Freddy Vermote op 16 december 1992 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “de beslissing dd. 2.9.1992 van het directiecomité van de Intercommunale Vereniging voor Vuilverwerking en -verwijdering voor Izegem en Ommeland, waarbij hem een tuchtsanctie zijnde de inhouding van wedde gedurende één week (10% [lees : 20%] inhouding op de bruto-wedde) wordt opgelegd” (A. 49.530/XII-1285);

Gezien het verzoekschrift dat Antoon Meyfroidt op 16 december 1992 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van dezelfde beslissing waarbij ook aan hem de voormelde tuchtsanctie wordt opgelegd (A. 49.531/XII-1286);

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur J. Lust;

Gelet op de beschikking van 12 december 1996 tot voeging van de zaken;

Gelet op de beschikking van 12 december 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 oktober 2002;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. Van Campfort, die loco advocaat W. Lens verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat N. Vercruysse, die loco advocaten A. en C. Gits verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur P. De Somere;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Freddy Vermote en Antoon Meyfroidt zijn in dienst van de verwerende partij, respectievelijk als kraanman en als ploegbaas.

Op 29 april 1992 wordt door het personeel van 17u30 tot 19u30 een manifestatie gehouden ten gunste van het behoud van de huisvuilverbrandingsoven. Verzoekers nemen er aan deel en laten, met het oog hierop, voorafgaandelijk de oven uitdoven.

1.2. Met brieven van 30 april 1992 vraagt de verwerende partij hun zich daarvoor te verantwoorden.

Verzoekers antwoorden op 6 mei 1992 dat hun afwezigheid het gevolg was van een syndicale actie.

1.3. Het directiecomité van de verwerende partij overweegt op 10 juni 1992 dat de feiten niet als een vakbondsactie kunnen worden aanvaard omdat het bestuur van IVIO niet op de hoogte werd gebracht, dat IVIO door de feiten “heelwat financiële schade heeft geleden” en dat verzoekers er vooraf op gewezen waren dat het stilleggen van de installatie aanleiding zou geven tot tuchtmaatregelen. Het stelt voor een inhouding van wedde op te leggen gedurende één week.

1.4. Verzoekers worden met brieven van 17 juni 1992 opgeroepen voor een verhoor. Er wordt hen ten laste gelegd : “Het nodeloos uitdoven van de installatie in de namiddag, het stilleggen van de installatie en het onwettig afwezig zijn gedurende twee uren van uw werkmiddelen. Tevens werd U verplicht daarna de installatie opnieuw op te starten bij het hervatten van uw werk. Gevolg : de Intercommunale I.V.I.O. heeft nodeloos schade ondergaan door uw handelen en het verlaten van uw werk. Gedurende twee uren was er geen rendement en gedurende meer dan zes uren gebrek aan rendement om de installatie rendabel te laten functioneren zonder dat hiervoor technische tekortkomingen konden ingeroepen worden”.

Het verhoor, waarvan proces-verbaal wordt opgemaakt, vindt plaats op 8 juli 1992.

1.5. Op 2 september 1992 besluit het directiecomité, waaraan de raad van bestuur op 29 juni 1992 delegatie heeft verleend om de tuchtstraffen van waarschuwing, berisping of inhouding van wedde op te leggen, verzoekers te straffen met “één week inhouding van wedde (afhouding 20% van de bruto-bezoldiging)”.

1.6. Verzoekers tekenen tegen die beslissing bezwaar aan bij de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden met brieven van 21 oktober 1992.

In zijn antwoord van 24 november 1992 deelt de minister mee niet op hun verzoek tot vernietiging te kunnen ingaan.

1.7. Op 16 december 1992 stellen zowel Freddy Vermote als Antoon Meyfroidt het voorliggende beroep in bij de Raad van State;

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat de verwerende partij in een exceptie betoogt dat de beroepen niet-ontvankelijk zijn; dat ter terechtzitting die exceptie niet wordt gehandhaafd;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoekers de deugdelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing aanvechten, stellende dat de ten laste gelegde feiten geen tuchtstraf rechtvaardigen; dat zij daarbij nader betogen dat zij niet ongewettigd afwezig waren, nu die afwezigheid het gevolg was van een georganiseerde werkonderbreking, dat voorts de directie over voldoende tijd beschikte om de vereiste stappen te zetten met het oog op de continuïteit van de dienst, en ten slotte dat de financiële schade niet bewezen is;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij tegenwerpt dat op 29 april 1992 verzoekers ten laatste vanaf 14u30 geen afval meer hebben toegevoegd, zodat de oven doofde, dat zij tussen 17u30 en 19u30 het werk hebben verlaten en daarna de installatie weer in gang hebben gezet, dat het dan nog ongeveer drie uur duurde vooraleer de oven opnieuw op vol rendement werkte, dat de verwerende partij hierdoor “vanzelfsprekend” grote schade heeft geleden, dat het onjuist is dat de directie over voldoende tijd beschikte om de continuïteit van de dienst te verzekeren : het faxbericht van de ACOD kwam om 15u18 bij de verwerende partij binnen, het was aan de vakbondsafgevaardigde gericht en deze heeft het pas om 18 uur aan de voorzitter van de verwerende partij overhandigd; dat zij voorts stelt dat het stakingsrecht niet aanvaardbaar is wanneer de continuïteit van de openbare dienst -te dezen een verbrandingsoven- in het gedrang komt of wanneer het wordt uitgeoefend, zonder tijdige verwittiging;

3.3. Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord betogen dat het blijkbaar onmogelijk is voor de verwerende partij om de schade financieel te ramen, dat de ACOD-fax bij de bedrijfsleider toekwam om 15u18, dat de bedrijfsleider hem aan de vakbondsafgevaardigde bezorgde, die hem om 18 uur aan de voorzitter van de verwerende partij overhandigde, dat het “zeer twijfelachtig” en “zeer betwistbaar” is dat de verwerende partij niet reeds eerder, via de bedrijfsleider, van de syndicale actie weet had;

3.4. Overwegende dat het Europees Sociaal Handvest, deel II, artikel 6, 4., en het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Economische, Sociale en Culturele rechten artikel 8, 1., d), het principe van het stakingsrecht erkennen, met dien verstande dat de uitoefening ervan kan worden onderworpen aan bepaalde beperkingen die voortvloeien uit de wet of uit collectieve overeenkomsten, zoals de Raad van State reeds heeft gesteld (aldus in het arrest nr. 52.424, van 22 maart 1995, Henry); dat de overheid dienvolgens de uitoefening van het stakingsrecht niet als zodanig mag bestraffen; dat misbruik van het stakingsrecht wel tot een tuchtstraf aanleiding mag geven;

Overwegende dat te dezen blijkens de bestreden beslissing de opgelegde tuchtstraffen zijn ingegeven door de afwezigheid van betrokkenen en het stilleggen van de verbrandingsoven, de verstoring van de ganse werkorganisatie en de zware financiële schade; dat in de beslissing aanvullend aangevoerd wordt dat de directie niet op de hoogte was van de syndicale actie en, “bezwarend feit”, dat de voorzitter uitdrukkelijk had geëist de installatie niet stil te leggen;

Overwegende, wat de ingeroepen afwezigheid betreft, dat deze gelijk staat met de werkonderbreking, dus met de staking; dat verstoring en schade de inherente gevolgen daarvan zijn, die tot de essentie van de staking behoren; dat het weliswaar denkbaar is dat in sommige gevallen de door een staking veroorzaakte nadelen buiten verhouding staan tot het doel dat met de staking beoogd wordt; dat echter zulks te dezen niet blijkt, nu verzoekers slechts twee uur van het werk afwezig waren en daartoe, uit voorzorg, de verbrandingsoven lieten uitdoven; dat de verbrandingsoven twee uur stil lag en ongeveer zes uur verminderd productief was; dat voorts, wat het in het gedrang brengen van de “ganse werkorganisatie” precies inhoudt, in de bestreden beslissing niet wordt toegelicht; dat daarin ook geen beredeneerde raming van het financieel verlies voorhanden is; dat aldus niet is

aangetoond dat de staking van verzoekers onevenredig grote nadelen heeft teweeggebracht voor de overheid en de openbare dienst waarvoor zij instond;

Overwegende ten slotte dat moet worden onderzocht of verzoekers foutief handelden door hun actie niet tijdig aan te zeggen; dat, daargelaten de vraag of er bij gebreke aan stakingsregeling zoals te dezen, wel een verplichting tot stakingsaanzegging bestaat en wat het exacte tijdstip moge zijn waarop de verwerende partij geacht moet worden op 29 april 1992 van de fax kennis te hebben gekregen, de verwerende partij niet ernstig kan beweren dat zij niet op voorhand van de intenties van verzoekers op de hoogte was; dat zij immers zelf in het proces-verbaal van de vergadering van het directiecomité van 8 juli 1992 doet gelden :

“In het gesprek in de voormiddag dat de heer Ronny Seynaeve met de Voorzitter Sekretaris en de bedrijfsleider van IVIO had, werd op geen enkel ogenblik melding gemaakt dat er een syndikale aktie door de A.C.O.D. zou gepland worden doch werd melding gemaakt dat de ploeg Meyfroidt-Vermote de installatie zouden verlaten om deel te nemen aan de manifestatie van het personeel tijdens de Algemene Vergadering. Hier werd onmiddellijk gesteld door de Voorzitter dat de installatie niet mocht stilgelegd worden en de betrokken personeelsleden de installatie tijdens hun arbeidsuren niet mochten verlaten, temeer daar er voldoende personeelsleden waren die een afvaardiging konden sturen om hun grieven aan de Algemene Vergadering mede te delen. Er was dus een duidelijke afspraak dat de installatie niet mocht stilgelegd worden en dat er bij niet naleving maatregelen zouden volgen”;

dat het feit dat verzoekers de eis van de voorzitter van IVIO, in de veronderstelling dat deze hun via de vakbondsafgevaardigde en de bedrijfsleider was bezorgd, naast zich hebben neergelegd, de verwerende partij nog niet toestaat te stellen dat ze onverwacht door de stakingsactie getroffen is geworden; dat, indien de verwerende partij toch verrast is geweest, dit dan strikt genomen is omdat zij de wens van haar voorzitter voor werkelijkheid heeft genomen; dat zulks echter rechtens niet relevant is nu de uitoefening van verzoekers stakingsrecht niet van de instemming of goedkeuring vanwege de voorzitter afhankelijk was; dat zij er evenmin toe gehouden waren van de door hen voorgenomen actie af te zien om de enkele reden dat de voorzitter deze verbood; dat de verwerende partij in haar laatste memorie nog beklemtoont dat er een “afspraak” was om de installatie niet stil te leggen; dat bij gebrek aan nadere stukken waaruit die afspraak zou kunnen blijken deze bewering niet volstaat om de hierboven gemaakte vaststelling van haar waarde te ontdoen;

Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat de feiten die in de bestreden beslissing tegen verzoekers in aanmerking worden genomen, niet op goede grond als tuchtfouten mochten worden beschouwd; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 2 september 1992 van het directiecomité van de Intercommunale Vereniging voor Vuilverwerking en -verwijdering voor Izegem en Ommeland waarbij aan Freddy Vermote en Antoon Meyfroidt de tuchtstraf wordt opgelegd van één week inhouding van wedde, ten belope van 20% van de bruto-bezoldiging.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 198,32 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie december 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.